

Bilag til Hans Willumsens henvendelse af 22. marts 2001

Man ser ofte anført som et stort problem, at lovgiveren (det vil vel sige de jurister, der forbereder lovforslagene) udtrykker sig således, at lægfolk ikke forstår, hvad der står i loven.

Det er nu nok et lille problem, der ikke synes at adskille sig fra det problem, der optræder på talrige andre områder. Juristen forstår nok heller ikke, hvad blikkenslageren mener, når denne forklarer, hvorfor der kommer varmt vand ud af koldt vandshanen, men hvis blikkenslageren selv ved det, så er alt i skønneste orden.

Et langt større problem er det, at juristen undertiden udtrykker sig således, at heller ikke hans kolleger forstår, hvad han mener, for da slet ikke at tale om de situationer, hvor juristen udtrykker sig på en måde, så man må betvivle, at han ved, hvad han selv siger.

Lad os se på et eksempel, hvor noget sådant synes at være tilfældet:

Lad os forestille os, at en ejerforening, der omfatter 100 ejerlejligheder, giver ejeren af en naboejendom lov til at færdes gennem en port på ejerforeningens ejendom eller giver ham ret til f.eks. at parkere på ejerforeningens fællesområde. Vil naboen sikre sin ret, må den tinglyses, og aftalen nedfældes derfor i en deklaration, der sendes til tinglysning. En sådan tinglysning skal ske på samtlige 100 ejerlejligheders blad i tingbogen. Dette ville efter den gamle retsafgiftslov koste 1200 kr. i tinglysningsafgift. Ved lov 382.1999 i dens oprindelige formulering steg afgiften til 1400 kr. Ved lov 944.1999 ændredes loven imidlertid, så afgiften nu – i hvert fald efter Skatteministeriets opfattelse – er 100 x 1400 kr. altså 140000 kr.

I forbindelse med fremsættelse af forslaget til lov 944.1999 kan man i Ole Stavads skriftlige fremsættelse for folketinget bl.a. læse følgende: »Det skal pointeres, at der ikke er tale om materielle ændringer« (Folketingstidende ...). Stigningen i eksemplet fra 1400 kr. til 140000 kr. var altså efter hans mening kun en »præcisering« af, hvad allerede den oprindelige formulering i lov 382.1999 indebar. I en tillægsbetænkning til lovforslaget (Folketingstidende ...) udtaler et mindretal (Venstres, det Konservative Folkepartis, Dansk Folkepartis, Centrumdemokraternes og Frihed 2000's medlemmer af udvalget) bl.a.: »Da de foreslåede ændringer ikke medfører

stramninger i forhold til L 208 ... vil mindretallet stemme for forslaget ved 3. behandling. (L 208 er det lovforslag, der indeholdt den oprindelige formulering af lov 382.1999).

Med andre ord: Ole Stavad havde fået lusket et lovforslag igennem, der i eksemplet ville indebære en stigning i afgiften fra 1400 kr. til 140000 kr., uden at nogen opdagede, hvad der var sket. Undskyld – jeg burde nok ikke skrive »lusket igennem«, for sagen var vist, at Ole Stavad heller ikke selv vidste, hvad der var sket.

Hvis den gode Stavad overhovedet skal have noget at have sine synspunkter i, må han vel hævde, at afgiften allerede efter den oprindelige formulering – rigtigt fortolket – i eksemplet var 140000 kr., og at dette blot er blevet »præciseret« ved lovændringen. Skal dette synspunkt undersøges, er det nødvendigt at sammenligne lov 382.1999 i dens oprindelige formulering med formuleringen efter ændringen ved lov 944.1999.

I den oprindelige formulering lød bestemmelsen (afgiftslovens § 7, stk. 2): »Udløser anmeldelsen tinglysning af **forskellige** rettigheder, udgør afgiften 1400 kr. for hver rettighedstype. Udløser anmeldelsen tinglysning af **samme** rettighed på flere faste ejendomme ..., udgør afgiften 1400 kr.« (min fremhævelse).

I den såkaldte præcisering lyder bestemmelsen (afgiftslovens § 7, stk. 2 og 3):

»Udløser anmeldelsen tinglysning af forskellige rettigheder, udgør afgiften 1400 kr. for hver rettighedstype. Flere rettigheder af samme type vedrørende den samme ejendom i samme anmeldelse udløser kun én afgift, selvom indføringen vedrører flere forskellige rettigheder, såfremt de forskellige rettigheder er mellem samme parter.

Udløser anmeldelsen tinglysning af samme type rettighed på flere faste ejendomme udgør afgiften 1400, såfremt de forskellige rettigheder er mellem samme parter.«

I forbindelse med den noget omstændelige ændring udtales i bemærkninger til ændringsloven (Folketingstidende ...):

»Af hensyn til overskueligheden i § 7 foreslås det at opdele § 7, stk. 2 i et stk. 2 og et stk. 3, således at stk. 2 omhandler rettigheder i samme ejendom, medens stk. 3 omhandler rettigheder i flere faste ejendomme.«